

gjælder om at meddele Approbation paa Forandringer i Fundatsen, er, at Ministeriet spørger sig selv: Er den Forandring, som ønskes, i Overensstemmelse med den Lov, som gaar igjennem Fundatserne, og tør man tænke sig Muligheden af, at Stifterinden selv nogensinde vilde have fremsat et saadant Forslag og forlangt Approbation derpaa. Jeg tror, at det absolut maa være det Bestemmende, om man kunde tænke sig en saadan Mulighed, at Stifterinden vilde være kommen frem med et saadant Forslag. Derfor man maa antage, at hun ikke vilde være kommen frem dermed, ja derfor man blot er i Tvivl i saa Henseende, staar det klart for mig, at Ministeriet bør negte Approbation derpaa, men farligt vilde det være, dersom man tænker sig, at man overfor Stifterinden selv ikke godt kunde sige Nei eller negte Approbation, saa ogsaa at approbere Forslag af Bestyrelsen; thi det vilde være at give Bestyrelsen frie Hænder i altsor stor Udstrækning. Den ærede Minister kom ogsaa til, da han nu sidst havde Ordet, at tale om Regnskabs Afslæggelse og sagde, at Regnskabet var afslagt, og at, naar det ikke var offentliggjort, var Grunden dertil alene den, at man ikke endnu havde givet Svar paa det Forlangende om en Forandring i Fundatserne, som er fremkommet, men at, saa snart dette Svar var givet, vilde der ikke være Noget til Hinder for, at Regnskabet blev offentliggjort. Jeg synes, at det er noget underligt, og at netop det berettiger til et Slags Mistro til Bestyrelsen af Stiftelsen, at Offentliggørelsen af et Regnskab, der ligger et helt Aar tilbage, skal vente paa Svaret paa et senere Forlangende om en Forandring i Fundatsen. Det synes jo næsten deraf at fremgaa, som om man allerede i det tidligere forløbne Aar har foretaget sig Noget, som man vel har opført paa Regnskabet, men som man dog ikke ganske er for at lade komme frem for Offentligheden, for man har faaet en Tillæbelse til de paagjældende Foranstaltninger; man har foretaget sig Noget, synes det, som er lidt uberettiget, men som man vil gjøre berettiget ved at faae Ministeriets Approbation derpaa. Jeg ser ikke, at det er nogen rigtig tilstrækkelig Grund for, at Regnskabet ikke er offentliggjort, og jeg ser deri en virkelig Grund til, at man nok kan se hen til den Maade, hvorpaa denne Stiftelse bestyres, med en Slags Mistillid.

Justitsministeren (Melleman): Med Hensyn til det, den ærede sidste Taler bemærkede, skal jeg blot fremhæve, at den ærede Taler ikke ved sine første Bemærkninger har taget tilstrækkeligt Hensyn til den Forskjel, som Fundatsen gjør mellem Stillingen i de to første Aar efter Stifterindens Død, og senere. I sin Almindelighed er det meget rigtig, hvad det ærede Medlem bemærkede, at man ikke kan opstille den Regel ved en Stiftelse som denne, at man i al Fremtid skal

konfirmere, hvad man vilde have indrømmet Stifterinden selv; men at man skal lægge den Betragtningssmaade til Grund, som det ærede Medlem nævnte. I Fundatsen gjøres der imidlertid en bestemt Forskjel mellem de to første Aar og siden, og det siges med udtrykkelige Ord, at Bestyrelsen i de to første Aar skal have den samme Ret, som Stifterinden selv. Siden bliver Forholdet anderledes; da skulle haade Bestyrelsens Medlemmer og Suppleanterne alle være enige, og Forandringerne skulle derhos billiges af Justitsministeriet, hvilket Sidste jeg opfatter saaledes, at man længere hen i Tiden ved saadanne Leiligheder maa forholde sig efter de almindelige Grundsætninger, som jeg tror, at man i det Hele kan betegne omtrent saaledes, som det ærede Medlem gjorde. — Hvad angaar Spørgsmaalet om Regnskabs Offentliggørelse skal jeg blot bemærke, at jeg selvfølgelig ikke vilde have udsat den, hvis det havde været at forudsæ, at det vilde være længe, inden Spørgsmaalet om Fundatsforandringen kunde blive afgjort; men det vil det ikke, og det vilde, som jeg før bemærkede, allerede have været afgjort nu, hvis jeg ikke havde anset det for mest passende at vente dermed, indtil denne Forespørgsel havde været foretagen.

Bojzen: Det er ikke første Gang, at vi fra Ministerpladsen have faaet det Svar, naar Anter her i Salen ere fremsørte, at man kan henvende sig derom med private Klager. Jeg tror, at det er en Misforstaaelse af Forhandlingen mellem Regjeringen og Thinget. Jeg taler ikke her som Privatmand; jeg taler i den Offentligheds Naavn, overfor hvilken disse Klager ere fremsatte fra forskjellig Side imod en Bestyrelse, der staar i Spidsen for en Stiftelse, som omfattes med en saa almindelig og naablig dybt i Samsundslagene gaende Interesse som Stiftelsen paa Sagerspris. Naar den ærede Justitsminister henviste sig til at indgive Klage til ham, misforstaar han ganske min Hensigt, som ikke er at ramme den eller den enkelte Mand, men at drage Opmærksomheden hen paa et Forhold, hvor det, efter hvad der er fremkommet, gjøres høist fornødent, at Opmærksomheden fæstes sig. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) talte om de obscure Blade, hvori disse Klager ere komne frem. Det undrede mig at høre denne Betegnelse fra det ærede Medlems Side af de Organer, der have gjort sig til Ordførere for Klagerne, idet jeg skal nævne, at de have været fremsatte i „Morgenbladet“, „Dagens Nyheder“ og „Fædrelandet“. Det er paafaldende at høre disse Blade fra det ærede Medlems Side betegnede paa den nævnte Maade; men man kan jo notere sig dette for en anden Gang. — Jeg opfatter den ærede Justitsministers Dplysninger angaaende Regnskab saaledes, at dets offentlige Afslæggelse — naar jeg taler om det afslagne Regnskab, forstaar jeg selvfølgelig derved, det offentlig afslagne Regnskab; thi